

PATXI EZKIAGA

MARELLAren HAURTZAROKO OROITZAPEN ETA ELKARRIZKETA BAT

— | —

Igande goizeko Pasai Donibane.
Tximinitako kea, gaueko euriaz
bustita oraindik kaiko harlosak,
eta goizeko eguzki izutiaz tintatuta
kalasantzen hegoak.

Banan banan sartu gintuen maixuak
bakoitzarekin irauliko zela
ematen zuen baporean.
Hirunaka eseri gintuen egurrezko tosta
estuetan ontzizainak.

Bare bare zirudien itsasoak
baina motorraren helizeak ura
biraka jartzerakoan
beldurrez bete gintuen esperogabeko
kulunkak.

Gure atzetik jarri ziren
inguruko kalasantza gustiak.
Larriminez egin nuen bidaia,
ni neu kalasantzen hegoetan joango banintz bezala,
ikusten zein alferrikokoa, zein iragankorra den
neure burruarekiko maitemina.

— II —

Si vis pacem, para bellum.
Aintzineko giza erokeriaren sintesiak
laburbil desake latina lehortzen hasia zen
Izabako elizaren eraikuntza garaiko
harri zitelaturen mezua.

Abdelrahman daukagu atariko
arkuaren bihotzetik guri begira.
Marra bihur meheak bizartzat,
zulo borobil grisaxkak begitzat
kasku puntadunean eta aho itxian.

Halere ikustezinaren misterioz beteta
dago harria: ezpataren ditzira,
ilargi erdiaren zirrara, Igarlearen
hitzaren salbamen bultzada larria.

Hiltzeaz dago eguna.
Arrastiriaren iseka arrosak
dardarka jarri ditu Abdelrahmanen
aurpegiko marrak.

Historiaren iheroglifikoa lotara doa,
iheroglifikoago esnatzeko urrengo
egunsentian.

— III —

Behin biharamuneko goizeko
lauretan agertu zen ama etxean.
Santagarazin errefuxiatutako aita bisitatzeraz
joana zen eta ez zidan utzi
lagun niezaion. Gazteegia zara, malkartsua
da aldape, azkarrak goardia zibilen fusilak,
ilunegia mutiko batentzat gaua.

Eguna lagunekin kabitan emana nuen arren
ezin izan ninduen sakonenean harrapatu
loak.

Sukaldean ikusi nuen bueltan zetorren ama;
urratuak gona eta zamarra,
musuzapiaren tolesduren azpian
besoko urraduraren bolbora aztarna.

Paso Zemeto inguruan zai geneuzkan,
norbaitek hitza pasata,
goardiak.

Mugaz bestaldean gure gizonon
itzalak ikusi orduko hasi zitzaizkigun
tiroka. Zokogunetara jo behar izan
genuen, seme, binaka. Guk Antxomarroko
harpean eman ditugu orduak.

Laztankiro besarkatu ninduen ama lokaztuak,
paradisuko lehen kreakuntzakoak
baino askoz ernalkorragoak
nire bigarre genesiko buztinaren orratzak.

— IV —

—Nora zoaz bisutsaren pean,
lore xorta hori eskuetan,
Marella!.

—Elurra zastada, elurra aterpe,
bustidura eta maluta.
Belearen jaia da, ama,
eta belea da nire laguna.

—Baina etzara konturatzen
belea hegazia dela
eta inoiz etzaiela
egin hegaztiei festa?
Um!. Nori eta beztasun horri gainera!
Neska hau burutik egingo zaigu!
Lotsatu, lotsatu egingo gaitu
lotsaren lotsaz margotu arte
gure aurpegietan ostadarra.
Noiz, noiz sartuko zaio burezur horretan
bizitzan ezin dela aurrera egin
buruz jokatzan ez bada?.

—Ama, belea bakarrik da
neguko makal elurtuetan
egiten duena dantza.
Belea bakarrik da espazio zuri grisaxkan
terrala urratzen duena...
eta, gainera, jakizu, jakizu gaur jai eguna dela
eta nik bihotzaz entzuten dudala
eta ez buruaz bizitzaren taupada!.